

Tôi đã đưa câu này ra rồi thì hiểu là n - c - trăm là n - để cho mình không hiểu là m!

Hãy quên quá khứ ...

Tôi hỏi người, CSVN không ngừng kêu gọi người Việt hãy quên quá khứ để hướng về tương lai. Trong Tâm Sinh Lý học, quên quá khứ là chuyện không thể làm được. Cái gì đã đi vào bộ não thì sẽ ở đó cho đến khi con người lìa đời? Một đôi khi chúng ta thấy những sự kiện hay tình huống có thể làm gián đoạn dòng truy cập của họ thì họ quên dần kinh nghiệm. Nhưng khi họ phải thì người ta vẫn nhớ lại. ... Ngày nay, với tất cả thành tựu của con người trong môi trường văn minh trong các khía cạnh vật chất thì tình huống là nhớ quá khứ đau tranh của cả mấy ngàn năm không chỉ qua những thành công mà chính là những thất bại. Thế thì tại sao phải quên quá khứ?

Nhưng "hãy" quên cái quá khứ nào? - Có phải người chúng ta nên quên cái quá khứ từ đây trong những trở ngại không biết ngày mai, bây giờ nên quên mà quên phải cảm nhận "cách mạng" đã khoan hồng? Có phải người chúng ta nên quên cái quá khứ của gia đình bỏ hăm dọa đẩy lên vùng kinh tế mới để nhà của còn lại cho "cách mạng" tích tụ và khi trở về phải ngũ dùi hăm dọa, trên vỉa hè của chính nhà của mình? Quá khứ hừng hực bốc cháy là tất cả thì đi kiếm tiêu tủng, thân bại danh liệt, tài sản tích tụ, thân từ đây? Quá khứ hải hùng trên biển cả, khi đi đến trong bìa rừng Thái, Lào mà mới gia đình người Việt ngày nay ở hỏi người đưa có 1 câu chuyện nhớ là một phần đời... xa hơn nữa, có phải người chúng ta nên quên cái quá khứ của cuộc cách mạng đưa chúng ta năm 1954 đã hành quân hàng chục ngàn người hay là cuộc chiến tranh tiếp tục 5 ngàn người vào Tội Mưu Thân tử Huân năm 1968? Người có lỗi, có những quá khứ không nên quên bao giờ chúng ta nên quên cách mạng mùa Thu, Địch Thắng Mùa Xuân, những hy sinh vô bờ bến của Hàng Quân Liên Xô và Trung Quốc...?

Một lần nghĩ về lịch sử oai hùng của dân tộc và những hy sinh của tiền nhân trong công cuộc dựng nước và giữ nước là tôi thấy hãnh diện và sung sướng. Nhưng không phải quá khứ nào cũng huy hoàng và không có lý do gì tôi chỉ nên nhớ những huy hoàng và bỏ qua những sai lầm mà một phần trách nhiệm. Còn nhớ để quên quá khứ mà một người trí thức hướng về tương lai để làm gì?

Ngày tôi Việt-Nam ngày nay, người đã quên quá khứ mà quên rồi thì quên. Có người còn quên cả hiện tại. Phải chăng đây cũng là phần của hiện tại đang hút xách, ăn nhậu, chơi bóng? thêm vào đó chính quyền còn giúp cho đời đa số dân chúng mất

cuộc sống phải vượt lên với những cảm nhận mạnh mẽ hàng ngày mới và mới thì những giáo dục này
nào để họ không có thời giờ như vậy quá khó hay phải ngừng tiến để tra cứu?

Hãy xóa bỏ hận thù...

Có lẽ người nói câu hãy quên quá khứ để họ ngừng vượt tiếp lại muốn nói là hãy xóa bỏ hận thù để
họ ngừng vượt tiếp lại? Vì quá khứ là một "hiện thực" khách quan nên không thể quên được.
Nhưng hận thù là sản phẩm của tâm thức con người nên con người có thể khắc phục được. Hận
thù đã đến rồi thì sẽ làm cuộc sống máu me đau đớn. Hận thù làm tâm linh ta khốn khổ, cuộc
sống mất đi cái hồn nhiên vô giá và họ ngừng tiếp... và ngay cả sau khi trở về với cuộc sống, cái
bàn tay nhuốm máu này vẫn không bao giờ rửa sạch...

Nhưng chính người cộng sản Việt-Nam đã lấy hận thù để làm cách mạng. Có cái lòng hận thù
nào để giáo dục cho con cháu như thế này: hôm qua dân quân ta bắn rơi 2 máy bay của Mỹ
Nguỵ. Hôm nay dân quân ta lại bắn rơi thêm 3 chiếc nữa. Vậy tiếp cộng ta đã bắn rơi bao
nhiều chiếc nữa? Họ đã lấy hận thù để tiêu diệt tất cả các đảng phái không cùng chính kiến
với họ. Sau khi toàn thắng ở miền Nam, thay vì dùng cái cơ hội bùng vàng này để nêu cao
chính nghĩa dân tộc và hòa giải quốc gia, họ nhìn đâu cũng thấy toàn kẻ thù. Cái tâm lý bùng
hoàn và sợ hãi cộng cộng đã làm họ phải quy tập đến hơn bốn triệu người trong vòng 10 năm
đầu. Họ uổng thì như ai cũng biết, nước Việt-Nam đã trở thành 1 trong 10 nước nghèo đói nhất
của thế giới. Đánh đảng để có lòng tin của con người qua những vết thương nhân đạo, chính họ
cũng phải nhìn nhận kinh tế sụp đổ, hủy hoại thiêu hủy hiện thực, họ đã tiếp tục cộng minh qua các
cuộc cách mạng ở Liên Xô và Trung Quốc. Nhưng khi tình hình đã được khắc quan hơn như
những trao đổi với bên ngoài, họ trở lại nhìn thấy thêm kẻ thù, tiếp chính người dân của họ,
những đảng chí mà cách đâu không lâu đã hy sinh cuộc đời cho sự nghiệp "giải phóng" dân tộc
do họ khởi xướng. Ngoài những lực lượng thù địch, họ đã đặt thêm những kẻ thù trong
những "địa ngục hòa bình" - nỗi lo sợ và nỗi buồn tẻ đã mâu thuẫn với chính danh xưng của
những biến chuyển mà nghe ra rất khách quan trong phát triển tự nhiên của con người. Họ
khuyến người ta hãy quên quá khứ, xóa bỏ hận thù nhưng chính họ thì không bao giờ, - vì hận
thù vẫn là sức sống, là linh hồn, là nền tảng của sự an toàn trong tư tưởng và lý luận của những
người cộng sản Việt-Nam khi đi làm các việc!

Nhưng có những hận thù nào ta không nên quên chẳng? cho dù cả ngàn năm sau? như hận
thù của 2 bà Trưng Trắc Trưng Nhị trước các chúa nhà tan mà rồi cuối cùng vẫn phải

nhảy xuống sông tự tử? Trong đấu tranh cho Chủ Nghĩa Xã Hội, người vô sản có nên quên mối thù không đội trời chung với bọn tư bản bóc lột? Không hẳn thù thì làm gì có cách mạng? Nhưng ai còn phân vân với tính chuyên chính vô sản này thì cần tìm đến ông Tô Huy Rứa để nghe lời giải thích. ... Hay là chúng ta có người cộng sản mới để các quy định hèn thù?

Mới đây thôi, trong bài diễn văn trước Quốc-Hội Hoa Kỳ, bà Thủ Tướng nước Đức đã nói gì? Còn nhà cải cách, bà Merkel đã sống và lớn lên trong xã hội cộng sản Đông Đức mà vẫn trở thành Thủ Tướng của nước Đức thống nhất là một bằng chứng của sự xóa bỏ hèn thù: "Người đồng có ai nhảm nhí: Khoan dung không có nghĩa là tha nào cũng được. Không khoan dung với những ai không tôn trọng và chà đạp các quy định vô giá của con người".

Xóa bỏ hèn thù không có nghĩa là đồng lõa với tội ác. Không chịu nhìn thẳng vào cái gì đã gây ra hèn thù nhưng chỉ biết kêu gọi xóa bỏ, cũng như kêu gọi đoàn kết những không cho thấy cái gì đã gây ra chia rẽ là một sự lãng phí thời gian và sức lực !.

Địch hòng và tội ác lại...

Có ai trong chúng ta sống mà không để hòng và tội ác lại?. Ngay cả trong tu dưỡng cá nhân cũng để cho một sự ra đi thanh thản khi từ giã cuộc đời. Tất cả người Việt chân chính đều mong muốn thấy được một nước Việt-Nam giàu mạnh, công bằng và nhân bản. Nhưng một lần nữa chúng ta đang nói về một tội ác nào? Một sự thành công của Chủ Nghĩa Xã Hội tại Việt-Nam và trên toàn thế giới? Quên quá khứ để hòng và tội ác lại trong dĩ nhiên để che giấu nhà cầm quyền CSVN là quên hết (những người mất trí?) và chấp nhận trở về làm việc cho họ. "Bằng lòng đi em với quê hương". Nhưng người cộng sản Việt-Nam đã nói rõ ràng rồi: yêu nước là yêu Chủ Nghĩa Xã Hội. Danh từ "đoàn kết" có nghĩa là tập hợp và trí tuệ để họ không đồng chính kiến để trở về dưới sự lãnh đạo của họ. Không có hòa hợp hòa giải gì cả. Hãy thành thật với nhau như chút liêm sỉ còn lại mà chúng ta đều hiểu: không ai có thể cách mạng cả với chế độ CS hiện nay cả !

Tôi không tin là cho đến bây giờ những người gọi là Việt Kiều Yêu Nước vẫn chưa biết mình đang nói cái gì? Xin các Việt-Kiều Yêu Nước đừng lặp lại điều họ trải nghiệm ngày nay vì họ không có cách hiểu để kiểm chứng. Xin đừng tin vào những lời nói cao đẹp của lòng nhân đạo,

tình quê hương là những giá trị cao quý của dân tộc. Nhưng một lũ người như con đà điểu cúi đầu vào cát? - những người mà tôi gọi là Việt Kiều yêu nước đi về Việt-Nam xây vài lớp nhà, đào vài cái giếng rồi giáo dục những người Việt khác cũng nên yêu nước như mình... Chính người viết bài này cũng đã và đang gọi tên về Việt-Nam để giúp đỡ bạn bè thân nhân khi cần mình... những yêu nước và "chính là" lòng nhân đạo khác nhau rất nhiều!. Hãy nhìn cho rõ cái nguyên nhân chính đã đưa đến tình trạng hiên nay. Đó là hậu quả của một chế độ chính trị tồi tệ đang ngự trị trên cái quê hương khốn khổ này. Con đường đi đã sai lầm rồi thì càng đi càng xa cái đích dù đi bằng cách nào đi nữa. Trong một tiêu cực, càng đi càng lãng phí, càng phá hoại những chúng ta đã nhìn thấy xã hội hiên nay. Dù có bao nhiêu nghề quý, bao nhiêu "rà soát" cũng chỉ là "mà dân" mà thôi.

Chính cái chế độ chính trị này trong hơn 30 năm qua đã đưa đến những thất bại, cái thất bại so với các nước khác trong vùng. Trong lãnh vực xã hội, chính cái chế độ chính trị này đã tạo ra 1 giai cấp thống trị mà giờ đây chúng khác gì một lũ cướp bóc, bao che cho nhau và sống trên mồ hôi nước mắt của tuy tập đoàn đa số người dân còn lại. Cái hậu quả của chế độ chính trị này đã và đang thấy tại các quốc gia đi theo cùng một chế độ chính trị. Tại Việt Nam, để bảo vệ quyền lợi, bằng đường này để với các thế lực cộng đồng quốc thì lý do run sợ những để với chính người dân khốn khổ của mình thì chúng tay đàn áp. Người cộng sản nói rất rõ: chế độ nào cũng là chế độ bóc lột của giai cấp thống trị. Trong chế độ XHCN, đó là giai cấp vô sản. Cho nên chế độ XHCN là chế độ bóc lột của giai cấp vô sản. Người cộng sản cộng sản thì m khi những kẻ theo đuôi họ chỉ ráng gọi thích tính dân chủ thì số của chế độ cộng sản.

Nhưng thực tế chúng ta thấy gì? - chế độ của họ ngày nay quả là chế độ bóc lột của 1 giai cấp lãnh đạo, những không phải vô sản mà là 1 lũ siêu tá sản, để bóc lột về một cách công khai bởi họ thống trị chính trị và chính quyền. Điều này không chỉ thấy ở Việt-Nam mà trong hiên nay các nước các nước cộng sản ngày nay. Trong kinh tế, như vào quyền lợi có, họ hời hợt tài sản của các quốc gia vào trong tay tập đoàn lớn như họ của họ. Cho nên nhóm bè đảng lãnh đạo của bọn họ rất giàu trong khi quốc gia thì vẫn nghèo đói và tuy tập đoàn đa số người dân thì vẫn nghèo đói. Trong chính trị, bằng đường của họ có quyền lợi không khác mấy thế của những lãnh chúa... cái chế độ như cha truyền con nối là những người bóc lột, thách thức với lý tưởng tri thức của con người. Nếu họ vẫn còn đó và có lẽ phải còn chế lâu nữa cho đến khi trình độ dân trí của dân ta đủ mạnh mẽ thì những khó khăn và sự hời hợt của cuộc sống thì xã hội sẽ tiếp tục như vậy. Đó là cái tình trạng lại mà Người Việt Yêu Nước muốn họ như vậy? Còn nếu không, hãy quên bớt quá khứ nào cũng để cho họ như vậy 1 tình trạng lý vô đạo đức thì nếu người nói không mù quáng là có ý xem những khả năng phán đoán của người nghe rồi. Một số người Việt khác quả quyết họ vẫn yêu quê hương bằng một con đường hợp tác khác, như con đường của một Tôn thất Trọng thì tôi chỉ còn biết tình hình hai câu thơ của cụ Phan Văn Tr:

Anh hỡi Tôn Quyền anh có biết?

Trai ngay thế chúa gái thế chúng...

Vào lúc tuổi của tôi có bạn đã chết, đang bận đầy đoạ trên chính quê hương của mình, đã vùi thân trong Thái Bình Dương bao la, trong những bìa rừng âm u ở Thái, Lào hay đang lạc lõng trên những mảnh đất xa lạ nào đó ở Châu Phi, ở Trung Đông... so với họ tôi may mắn hơn nhiều. Hơn 30 năm đã qua. Vì nhiều lý do: an ninh bản thân và gia đình, an toàn khi có dịp về thăm quê nhà, những cảm Tây, manh áo gấm khi tôi đã vô tình im lặng và tránh né. Giờ đây tóc đã hai màu, còn chút tình mà vẫn không dám nói thì đời đời bao giờ? Riêng đời với các chiến sĩ VNCH trong đó có hàng cha anh chú bác của tôi, những người đã chết cho cho một chính nghĩa đã biến đổi và của bao giờ được nhìn nhận, họ sẽ được những người CSVN viết lại trong lịch sử như những người đi... tôi có thể nào quên họ, quên cái quá khứ có sự hy sinh vô bờ và cô đơn của họ? Trong thế do của hôm nay tôi vẫn nên tiếp tục "hy sinh", không nên nói lên những khát vọng của những người bạn, của đời đã sẵn sàng bào kém may mắn hơn tôi để giữ an toàn và phồn vinh cho thiêu u sẽ còn lại cho phép nhận đời đời? Tôi không có thể cách để khuyên mọi người nên nói như tôi nói. Nhưng tôi sẽ cảm thấy họ thẹn khi khuyên họ không nên làm như thế bởi vì với tôi, viết là để công bằng trả lại cho đời chút ân tình mà tôi đã nhận, dù chỉ là ngón của của một que diêm, như một người bạn của chúng tôi có nói, sẽ không đời sẽ có đời sống mới cho một mùa đông băng giá này!.